

Kort verslag bezinningsdag Leersum 27 juli 2013

Afgelopen zaterdag mochten we wederom een bezinningsdag houden te Leersum. Hoewel de opkomst wat minder was dan de vorige keren was de onderlinge sfeer zeer goed. Wellicht vanwege de vakantietijd en het gevoelige onderwerp van de vorige keer over de doop dat veel spanningen met zich meebracht, waren sommigen mogelijk niet gekomen. We hielden deze keer wat minder toespraken omdat we van mening zijn dat sommigen de veelheid van stof anders moeilijk kunnen verwerken. De heer Van der Meer opende deze dag met Schriftlezing en gebed, en mediteerde vervolgens vanuit Mattheus 25 over de wijze en dwaze maagden. Ik vond het een ernstig woord. Die dwaas waren, haar lampen nemende, namen geen olie met zich....hierin lag het wezenlijke verschil tussen de wijze en dwazen maagden. De dwaze maagden waren de zalving van Christus niet deelachtig, de verworven Geest van Christus was misschien wel op hen....maar niet wonende in hen, waardoor er wel een verandering maar geen vernieuwing des levens was. Uwendig was er weinig verschil, de dwazen werden ook maagden genoemd omdat ze een gestaltenis van godzaligheid vertoonden. Ze leefden een eerbaar leven tot beschaming van menig ander mens, maar misten de liefde. Ter middernacht toen de Bruidegom in aantocht was, gingen de lampen van de dwaze maagden langzaam uit. Geeft ons van uw olie; want onze lampen gaan uit. Doch de wijzen antwoordden, zeggende: Geenszins, opdat er misschien voor ons en voor u niet genoeg zij; maar gaat liever tot de verkopers, en koopt voor uzelf. (vers 8-9) Een mens kan voor een ander niet kopen op de markt van vrije genade, vergelijk Psalm 49:8-9. De koopman van schone paarden was een van die wijze maagden, welke die ene grote Parel van grote waarde gevonden had, en ging heen....verkochte al hetgeen hij had om die ene Parel te kunnen kopen en mijnen, uit vrije genade om niet. Toen het erop aan kwam was deze koopman gereed toen zijn dierbare Zaligmaker hem kwam halen, zijn lampje werd brandende gehouden door de olie des Geestes in het ontstoken vuur des geloofs in zijn hart. Sommigen pronken met de genade van Gods volk door veel met hen te spreken en om te gaan, anderen doen Gods volk na, maar zijn niet anders dan witgepleisterde graven. Ze vergeten menigmaal dat Gods volk alleen nog maar van genade kan leven, en in zichzelf vleselijk zijn...verkochte onder de zonden. De dwaze maagden kenden een wettisch berouw dat de bedreven zonden jegens Gods heilige wet beweend, maar de wijze maagden kenden ook een evangelisch berouw hetgeen de vergeven zonden beweend aan de doorboorde voeten van hun dierbare Zaligmaker (Luk. 22:63). De wijze maagden konden ingaan met hun Tweede Man, maar de dwazen bleven buiten staan met hun eerste man (Rom. 7:1-6). De wijze maagden waren hun hoofd verloren en kregen een ander Hoofd, de dwaze maagden behielden hun eigen hoofd waarmee ze voor eeuwig verloren gingen. Uiteindelijk bleek dat ze niet van hetzelfde Lichaam waren, ze waren door de Hemelse Landman nooit afgesneden en ingelijfd in de ware Wijnstok. Er kan zoveel zijn wat het niet is, evenwel kan er zo weinig zijn wat het wel is.

Na het zingen van een psalm probeerde ik iets te zeggen over het onderscheid tussen de zekerheid van het hart en de zekerheid des verstands, vanuit 2 Petrus 1:5-11. Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met den mond belijdt men ter zaligheid. (Rom. 10:10) Dit is de zekerheid van het hart waar HC zondag 7 over handelt, ofwel het wezen des geloofs: "....dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden geschonken is." De zekerheid des verstands is wanneer een verlorene ziel geestelijke kennis bij zijn geloof heeft mogen voegen, zijn zinnen daardoor heeft geoefend in de woorden der gerechtigheid (Hebr. 5:11-14), om verstandelijk te kunnen verstaan wat hij voorheen met zijn hart mocht geloven. Een tegenwerping zou kunnen zijn: Gaat de zekerheid van het hart dan buiten het verstand om? Nee lezer vast en zeker niet, het zaligmakende geloof werkt God door Zijn Woord door het gehoor, hetgeen zeker niet buiten het menselijk verstand omgaat. Maar toch zeg ik u dat

hier, met eerbied gesproken, het menselijk verstand even stilstaat vanwege het Goddelijke wonder verheerlijkt aan de ziel van een verloren zondaar die al zijn hoop op de zaligheid verloren had. Wie hier niets van verstaat heeft te vrezen nooit geloofd te hebben in het oordeel van Gods heilige Wet tot verdoeming en doding en nog minder in de heerlijke boodschap des Evangeliums tot vertroosting en leve. Wanneer een zondaar in de onhoudbare nood van zijn bestaan het zaligmakende geloof in Jezus Christus wordt geschonken....gelooft hij niet zozeer **in** de vergeving der zonden, maar **in** Jezus Christus Gods Zoon (tot vergeving van zonden) dewelke hij in die zalige stonde voor het eerst omhelst als zijn Borg en Zaligmaker. Dit zaligmakende geloof baart de vergeving der zonden, de vrucht hiervan is de innerlijke vrede met God en een blijdschap die alle verstand te boven gaat. Wanneer de onderwijzer van onze Heidelberger handelt over de vergeving der zonden, dan zegt hij niet 'Gelooft gij in de vergeving der zonden?' Nee, hij zegt eigenlijk hoe komt het of hoe kwam het dat uw zonden u door God vergeven werden, daarom zegt hij: "Wat gelooft gij **van** de vergeving der zonden?" Zo ook in de apostolische geloofsbelijdenis, ik geloof in God de Vader, in Jezus Christus Zijn eniggeboren Zoon.....ik geloof in de Heilige Geest, Ik geloof één heilige, algemene Christelijke Kerk, de gemeenschap der heiligen; **vergeving der zonden**; Wederopstanding des vleses; En een eeuwig leven.

Elk kind Gods gelooft dus wel met zijn hart, middels een groot of zwak geloof, dat zijn zonden hem om Christus' wille vergeven zijn, hoe zwaar dit ook bestreden kan zijn, maar hij gelooft dus niet **in** de vergeving der zonden. Omdat het geloof altijd Persoonsgebonden is, verenigt het geloof de zondaar met het Voorwerp van zijn geschonken geloof. Middels deze geloofsvereniging schenkt God Drie-enig hem de vergeving der zonden, de vrucht hiervan is de ingestorte liefde Gods in Christus door de Heilige Geest Die het uit Hem neemt en de ziel verkondigt tot zaligheid en vrede. En het is deze verbrijzelende liefde in het hart, (welke niet verward of vermengd mag worden met de goedertierenheden des Heeren die tot bekering leiden), die een duizendjarig vrederijk achterlaat in de ziel van een verlost zondaar. Al Gods kinderen hebben in Jezus Christus geloofd tot zaligheid en vrede, en tot vergeving van zonden, toen ze geestelijk werden afgesneden van de heerschappij der werken en metterdaad in Hem werden ingelijfd, dit is de geloofsdooftleving, maar niet al Gods kinderen hebben er een even helder verstandelijk zicht op of dat daardoor nu ook hun zonden voorgoed zijn vergeven voor tijd en eeuwigheid. Sommigen die een verkeerde kennis en wetenschap bij hun deugd en geloof gevoegd hebben, menen dat er nog meer moet gebeuren wil het wel zijn voor de eeuwigheid (Gal. 3:1-5), zijn mede hierdoor betoverd en zelfs vergeten de reiniging hunner vorige zonden, zegt de apostel in 2 Petrus 1 vers 9: Want bij welken deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende, hebbende vergeten de reiniging zijner vorige zonden. Hebben zij dan getwijfeld aan het Goddelijke Woord gesproken tot hun helwaardige ziel? Was God dan onduidelijk geweest in Zijn veroordeling en vrijspreking? Was er dan geen vast vertrouwen en zekerheid in hun hart toen ze Zijn stem hoorden? Wisten zij dan niet in Wien zij geloofd hebben? Zijn die zielen dan die ingedaalde hemelse liefde en vrede vergeten in dat dodelijkst tijdsgewricht? Jawel lezer, wie hier geen weet van heeft (trap en mate des geloofs zij Gode bekend)....heeft nooit geloofd, maar deze zaken bedoel ik dus beslist niet te zeggen! Want, geen leed zal die zaken ooit uit hun geheugen kunnen wissen. Maar deze zielen hebben met hun eigen geloofsogen gezien en geloofsoren gehoord, maar wezenlijk nooit recht verstaan! Ging het geloof bij hen dan niet door het gepredikte Woord Gods dat door hun gehoor ging? Jawel, maar deze zielen zijn ernstig verward geraakt door de vervloekte heersende leerdwalingen waardoor ze verkeerde toepassingen maken en uiteindelijk naar zaken uitzien die God hen allang en breed in Christus heeft geschonken, heeft toegepast en toegerekend. Ontzaggelijk maar waar, en dit zijn meer zielen dan wij kennen en weten. Ik wenste dat er meer jongelingen en vaders in Christus hun oren eens wat meer gingen spitsen,

om hun weggedreven kermende broeders tot een hand en voet te mogen zijn. Als ge eens bekeerd zult zijn...versterk uw broeders, kreeg Petrus van zijn Heiland te horen. Petrus moest zelf eerst heel diep vallen eer hij de lammeren Christi wezenlijk tot nut en zegen kon zijn. Lees nu maar eens in deze zendbrief: Daarom, broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen. Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onzen Heere en Zaligmaker, Jezus Christus. Daarom zal ik niet verzuimen u altijd daarvan te vermanen, hoewel gij het weet, en in de tegenwoordige waarheid versterkt zijt. (vers 10-12) *Roeping en verkiezing vast maken* – lees eens wat de kanttekenaren hierbij opmerken: Vastmaken.....niet ten opzichte van God, maar ten opzichte van uzelf. Ik noemde in dit verband de gestaltenis van de onkundige Emmausgangers, twee mannen die met Christus gewandeld hebben, Hem hebben zien lijden en sterven voor hun ogen toen Hij de dood inging voor Zijn verkoren Kerk van verleden, heden en toekomst. Ze hadden met hun eigen ogen en oren de inhoud van Jesaja 53 aanschouwt en gehoord, maar wezenlijk nooit recht verstaan, omdat zij onverstandig en traag van hart waren. En wij hoopten, dat Hij was Degene, Die Israel verlossen zou.....En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan? En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit, in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was. (Lukas 24:13-33) Ik stel me zo voor hoe de Heere Jezus die kostelijke woorden die de profeet Jesaja over Hem geprofeteerd had aan hen citeerde en hen indachtig maakte. Bij het aanhoren van deze woorden goot Zijn Geest wederom olie op het ontstoken vuur des geloofs in hun harten waardoor het bij vernieuwing weer vurig begon te branden van hoop en verlangen (Rom. 5:1-5), en begonnen hun ogen te druipen van liefdestranen en verscheen het schaamrood op hun kaken over hun traagheid en onkunde dat ze dit vergeten waren. Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.....(Lees verder in Jes. 53)

Maar wie was toch deze Man die hen deze zaken zo zeer schoon en kostelijk kwam te verklaren? Ze konden Hem uiteindelijk niet meer laten gaan en dwongen Hem in hun huisje om daar met hen te eten en te vernachten. Ja lezer, en dan gaat den Heere Jezus het brood breken om Zich wederom aan hen te verklaren hoe Hij Zijn Lichaam (ook) voor hen aan het kruis liet verbreken en verbrijzelen.....voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis, En bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid, En bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen. Want zo deze dingen bij u zijn, en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis van onzen Heere Jezus Christus. Daarom zal ik niet verzuimen u altijd daarvan te vermanen, hoewel gij het weet, en in de tegenwoordige waarheid versterkt zijt. (2 Petrus 1:5-12)

In de middagpauze was er eveneens een goede ongespannen sfeer. Ik ontmoette een man die me vertelde wat God in Christus door de Heilige Geest aan zijn ziel had gedaan tot zaligheid en vrede. Daarbij vertelde hij me ook over het huisbezoek dat hij daarna kreeg, hij vertelde de ambtsdragers van het wonder Gods in Christus verheerlijkt aan zijn ziel....., wat denkt u dat ze

hem zeiden? Ben je het weleens kwijt geweest en was het niet beter een arme missende zondaar voor God te zijn? Deze ouderlingen konden niet blij zijn met de blijden, wellicht omdat ze hier zelf geen kennis aan hadden. Ze voelden dat ze geen vat meer op die man kregen, het was gedaan met hun geestelijke macht van dreigende tirannie. Maar die verlost man die zijn kostelijk paarlen kennelijk voor de zwijnen had geworpen, mocht zich van hen vrijmaken en hen tevens ernstig waarschuwen. Wat was ik verblijd om dit te horen, lezer. Ik was gelukkig niet de enige die zolang en diep in de dwalingen verstrikt had gezeten. Verder ontmoette ik nog een man die zich maar niet kon ontworstelen van de valse leer die leven voor de rechtvaardigmaking leert. Ik heb geprobeerd hem te onderwijzen en wat leesmateriaal meegegeven. Ik hoop en bid dat God het wil zegenen. Na de middag hield de heer Van Dijk een kostelijke lezing over de bloei, het verval en de ziekte van Neerlands kerk. Hierbij noemde hij de ziekte van Gods kinderen in de volgende 30 punten:

1. Weinig liefde tot de waarheid.
2. Weinig rechte kennis van de waarheid.
3. Weinig recht inzicht in het onderscheid tussen Wet en Evangelie.
4. De bevindingen worden hun Christus en niet Christus hun bevinding.
5. Er is weinig kennis van het woord "toerekening".
6. Er wordt weinig of geen vrijmoedigheid gevonden en nog minder blijmoedigheid.
7. Gods kinderen lijden aan ademnood: Het geloof door de liefde werkende ontbreekt en het gebedsleven staat op een laag pitje.
8. De eerste liefde verlaten.
9. Men weet niet door het geloof te leven.
10. De ware zelfverloochening en lijdzaamheid ontbreekt.
11. Er is geen onvoorwaardelijk bukken voor het Woord, men houdt er een meningsgeloof en gevoelsgeloof op na.
12. Men kent de les van Christus niet langer: Zonder Mij kunt gij niets doen.
13. Men laat God niet toe door Zijn Geest in ons te werken.
14. Onze wandel is niet in de hemelen.
15. Wij zijn geen lichtend licht en zoutend zout.
16. Er wordt toegegeven aan allerlei zonden.
17. De liefde onder elkander ontbreekt.
18. Er is geen beoefening van de gemeenschap der heiligen.
19. Er is geen verlangen naar de oordeelsdag.
20. Er wordt niet tot bloedens toe gestreden tegen de zonden, ook en voornamelijk onze boezemzonden.
21. De onderlinge samenkomsten ontbreken.
22. Er ontbreekt een dagelijkse bekering.
23. Wij zoeken de heiligmaking in ons zelf.
24. Men vecht voor kerken en dominees.
25. Christus zit niet op de troon van ons hart.
26. Gods kinderen gaan als teringlijders over de aarde, het rechte voedsel weet men niet te vinden.
27. De kerk van Christus lijdt aan bloedarmoede: Alleen het drinken van Zijn bloed brengt ons tot leven.
28. Men stelt zichzelf als norm om een ander te beoordelen.
29. Er gaat geen kracht van de kerk uit en ze ruikt niet naar de roos van Saron.
30. Men heeft met Demas de tegenwoordige wereld lief.

Daarna was er gelegenheid tot het stellen van vragen. Er waren niet zoveel vragen en er ontstond gelukkig geen twisting. Ten laatste sloot de heer Bons deze dag af met een gepast stichtelijk woord uit Ezechiël 34: En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende: Mensenkind! profeteer tegen de herders van Israel; profeteer en zeg tot hen, tot de herders: Alzo zegt de Heere HEERE: Wee den herderen Israels, die zichzelf weiden! zullen niet de herders de schapen weiden? Gij eet het vette, en bekleedt u met de wol, gij slacht het gemeste, maar de schapen weidt gij niet. De zwakke sterkt gij niet, en het kranke heelt gij niet, en het gebrokene verbindt gij niet, en het weggedrevene brengt gij niet weder, en het verlorene zoekt gij niet; maar gij heerst over hen met strengheid en met hardigheid. Alzo zijn zij verstrooid, omdat er geen herder is; en zij zijn als het wild gedierte des velds tot spijs geworden, dewijl zij verstrooid waren. Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn schapen zijn verstrooid op den gansen aardbodem; en er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt.

Na afloop werd er bij de koffie nog lang nagepraat met elkaar in zeer goede sfeer. De collecten waren kostendekkend, voor alle boodschappen, de huur van de kerk, en al het materiaal dat we mochten verspreiden, waarvoor hartelijk dank. Ik dank ook de dames voor de goede en liefdevolle bediening van de koffie, cake, broodjes, en andere bijkomstige werkzaamheden. Voor mij was het een mooie dag, het zien en spreken van de broeders geeft toch altijd weer vernieuwde moed en krachten. Na zulke dagen ben ik meestal best moe, ik zie er vaak tegenop als een berg. Maar wat kan den Heere deze dingen wegnemen als in een oogwenk. Wees niet bevreesd want IK ben met u, en in de ure dat gij het nodig hebt zal IK u de woorden van de zaken in het hart geven. Wat zal ik den HEERE vergelden voor al Zijn weldaden aan mij bewezen?

Zingt, zingt een nieuw gezang den HEERE,
Dien groten God, Die wond'ren deed.
Zijn rechterhand, vol sterkt' en ere,
Zijn heilig' arm, wrocht heil na leed.
Dat heil heeft God nu doen verkonden,
Nu heeft Hij Zijn gerechtigheid,
Zo vlekkeloos en ongeschonden.
Voor 't heidendom ten toon gespreid.

D.J. Kleen